

DIALOGUS IX.

De

Numis DIOCLETIANI, &
 MAXIMIANI Herculei: Item CON-
 STANTII Chlori, & MAXIMIANI
 Armentarii.

PUBLIUS.

NOVA rursus Numorum meorum est ratio, & parvis denuo
 majores succedunt, ponderi tamen ac moli, crassitatem quod
 spectat, anteriorum seculorum haud suppares, arte porro
 nimium quantum inferiores. Imaginibus quippe humili-
 bus sunt, parumque elatis, neque affabre illæ, eleganterque cælatæ.
TULL. Cave sis, pauculis tuis tritisque e numis judicium de cæte-
 ris omnibus feras. Alibi jam monui, sequioribus etiam, quæ haec
 enarraveram, imperii temporibus, numos tamen insignes ma-
 gnosque haud defuisse, sed raros illos esse, nec Tironum in mani-
 bus. Nihil in numis ita firmiter statuendum, ut caput eapropter de-
 voveas: ingens, quæ hodie viget, nobilissima hæc veterum tempo-
 rum monumenta undique conquirendi contentio, nova in dies fere
 singulos pandit, & edocet: unde præstantissimi quippe numorum
 Conjectores suam, quam ante statuerant, sententiam cum ratione mutare,
 quod equidem prudentis est, minime abhorrent. Quia tamen hujus,
 quam aggredimur, periodi Monetæ vulgo sunt viles, quosdam jam
 fere tæduit, ultra Gallienum numos colligere. Sed Author est omni-
 bus *Putaroliis*, ut & hujus inferioris seculi monumenta non minus di-
 ligenter conquirantur: quæ in tres pariter series, majorum, mino-
 rum, atque minimorum tribui posse animadvertis. In quibus ma-
 jores, tametsi magnis illis superioris seculi numis suppares non sint,
 rarius tamen occurrunt, pluris itaque fiunt. Integræ porro Series
 numulorum potius horum, quam numorum, hoc ipso, quod neglig-
 entur a multis, erunt aliquid in cimelio, quod plurimis aliis desit.

Sed

Sed & historiam labentis hujus temporis nihilosecius illustrare com-
modum , imo in multis & restituere poterunt. Doctissimo certe
Jobert. in Demonstrat nov. p. m. Joberto numulos probe expensos , liquido jam docuisse , quod filebat
483. *Valerios*, aliam *Flavios Claudio*s , aliam *Flavios Maximos*, aliam demum
Flavios Julios constituisse.

II. PUB. Novos mihi animos addis , residuas pariter Adversas ju-
cundius contemplandi , minori quidem lucro curiositatis , quæ oculos
pascit pulchritudinis specie , majori tamen emolumento rationis ,
quam eruditio recreat. Præprimis me allicit , quod brevi tenebris
tam Cymmeriis idolatriæ emergere sperans præclaro fidei lumine , ve-
lut Sole quopiam cœlesti , plenis radiis Romanum per orbem oriente ,
recreari concupiscam. TULL. Emergemus nocte atra , diem salu-
tabimus : sed hinc quidem crudelissimus adhuc persecutionis turbo ani-
mum lædet ; inde brevi supullulans Arii pessimi hæresis crassissimæ
nebulæ in morém contra fidei solem consurgens , multa nos voluptate
interdicet. Numis historiam præmittamus.

III. Initio porro memoria repeatas , velim , dictum a me Dialogo su-
periore , ægre admodum a Senatu obtinuisse *Carum* , ut , a militibus
acclamatus , imperare finaretur , pessimi filii *Carini* metu. Occiso
Caro , & primo insuper anno etiam *Numeriano* per *Aprum* Generum ne-
cato , indignati milites contra *Carinum* , acclamarunt *Claud. Valerium*
Diocletianum , *Salmonis* in Dalmatia nobili genere ortum , & a matre
Dioclea primum *Dioclem* dictum , imperio sibi an. 284. delato. For-
titudine bellica *Inclitus* , neque prudentia destituebatur : idololatria
vero immaniter despuit , superbia admodum tumuit , crudelitate in-
horruit. Hic , cum videret , imperium pluribus adhuc Tyrannis , maxi-
me vero alemannicæ gentis creberrimis gravissimisque incursionibus
undique perturbari , boni publici causa statuit , Potestatem Augustam
in plures partiri , ut , si non singulis hostibus , provinciis certe magis
vexatis , singuli Imperatores felicius prospicerent. Ergo *Marc. Aur.*
Valer. Maximianum , rustica stirpe Sirmii in Pannonia natum , manu ar-
mata mire valentem , sed truculento fævissimoque ingenio , Co-Augu-
stum sibi , atque imperii collegam assumpsit : cui , cum ipse Orientem
sibi servaret , Occidentem regendum commisit , Pacto tamen id factum ,
ut Collega in omnibus sibi obsecundaret : siquidem *Diocletianus* , quam
sibi partito imperio Authoritatem , diminuere videbatur , alia ex parte ,
Divos fratres *M. Aurelium & Luc.* Verum æmulatus , Augustæ concor-
diæ gloria tanto reddere auctiorem connisus est. Neque in hoc uno Col-
lega

lega ejusdem industria stiterat : Cæsarem insuper ipse dixit Galerium Maximianum , cognomine Armentarium , quod greges olim pavisset , e Dacia ortum , hominem impurissimum atque crudelē : quemadmodum & Valer. Maximianus alter Augustus pariter Cæsarem assumuit Flav. Valer. Constantium , a pallore vultus Chlorum appellatum , Principem optimum , amabilem , liberalem ac strenuum. Sic erant Collegæ Augusti , & Collegæ Caesares.

IV.

Solio autem Augusto tot fulcris subnixo , duo potissimum animo secum præcepit Diocletianus , Primum quidem , ut imperium adeo scissum ac perturbatum uniret denuo atque pacaret : Alterum , ut CHRISTI sacra orbe toto exscinderet. Omnia siquidem mala imperio evenientia deorum ira accidere putabat , qui indigne ferrent , Christiani nominis homines undique invalescere. Et poterat sane tot Principum , summa cum potestate in Ecclesiam sacerdotium , truculentia spiritum eidem elidere , nisi veritas ipsa , & sapientia Patris legem dixisset æternam : *Nec portæ inferi prævalebunt adversus eam.* Ergo sacrofacta illa & adoranda Numinis providentia , suis quæque nectens ordinibus , quæ attingit a fine usque ad finem fortiter , & disponit omnia suaviter , egit hic certe , quod dudum Propheta patiens comminatus est : *Apprehendit sapientes in astutia eorum , & consilium prævorum dissipat :* Per diem incurrit tenebras , & quasi in nocte , sic palpabunt in merito. Et Diocletianum quidem , a superstitionissimo Jovis cultu Jovium cognomine , Maximianum deinde Valer. Co-Augustum , ab Herculis nimia religione dictum Herculeum , extrema omnia fidei Christianæ comminatos esse , neque segniter intulisse hoc solummodo nomine , quod Christiani Republicam evertere viderentur , non armis , non motibus , non inquietudine , sed deorum neglectu , fidem tibi certissimam faciat Columnæ illius , Cluniae in Hispania asservatae , Inscriptio apud Cl. Patinum , quæ sic habet:

Job. 5.
v. 13. § 14.

Diocletianus Jovius &
Maximianus Herculeus

Cæs. Augg.
amplificando per orientem & occidentem
imp. Rom.
&

nomine Christianorum
deleto qui Remp. ever-
tebant.

Patin.
Imp. p.
354.

Quomodo porro in astutia sua ambo deprehensi, & dissipatum pravorum honorum consilium, inde serio demum animadvertis, optime Publi, unice velim, quod *Maximianus Herculeus*, assentiente *Diocletiano*, Cæarem dixerit *Constantium Chlorum*, Principem natura mitissimum, Christianis faventem, immo Christianum, qui, Scriptorum complurium testimonio, priusquam saltem diuturno ex morbo decederet, fidei professionem clam in manus Sacerdotum depositus. Quod si vero nihil etiam horum omnium foret, satis tamen erat, quod Tyranni illi crudelissimi *Constantii Chlori* in Augustum fastigium adlectio ne, filio ejusdem *Constantino M.* viam ad solium commodissime insternerent, cum quo deinde orbi fere universo imperare cœpit Christiana Religio. Nonne hoc pacto destruxit *Maximianus*, quod *Diocletianus* ædificabat? Nonne per diem incurrebant tenebras, quasi in nocte, sic palpabant in meridie? Parce milii, Publi lectissime, quod hic longior fuerim: interest sane nostra, ut fortissimo considerationis munimine fidem nostram com modum firmaremus. **PUB.** Agnosco Numen, atque accipio libenter: si plura porro de negotiis hujus sacrorum Christianorum evertendorum successu me docueris, gnaviter auscultabo. **TULL.** Redeundum nobis in viam: sufficit tibi audire, infandos istos persecutores omnibus quidem furiis in Ecclesiæ perniciem condixisse, ita, ut rivi current, immo flumina sanguinis, a fidelibus profusi, nihilosecius tamen propitio DEO evenisse, ut sanguis Martyrum semen continuo fieret Christianorum.

V. *Diocletianus* autem, historiam ut persequar, *Aprium*, qui generum suum *Numerianum Aug.* occiderat, ipse morte multavit: *Carinum* devicit, & necavit: Ægyptum rebellem compescuit, Achilleo sublato: Bagaudas in Gallia, quorum Duces *Ælianuss* atque *Amandus* tyrannidem arripuerant, debellavit: *Quinquegentianos* vicit ac Persas: tandem una cum *Augusto Collega, Maximiano, Romæ aureo curru triumphavit*. Postquam vero per annos fere viginti imperasset, Nicomedia abdicavit, suam se in Dalmatiam recipiens, hortoque colendo intentus. Sponte id factum si

D. Laetant esset, foret equidem, quod miraremur: sed aureus ille *Laetanti* Liber de *Mort.* Morte *Persecutorum* e tenebris in lucem demum vindicatus docet, coa- *Perf. c. 18.* Etum ad id a *Maximiano Galerio* sive *Armentario*, non nisi multis cum la- *& 19. apud T. II. p.* chrymis purpuram posuisse. Rursum deinde, ut imperaret, invitatus, simulata id pervicacia renuit, in omnia tamen, quæ gerebantur, studiose intentus. Postquam vero a *Constantino*, quem unice pertimuit, Religionem ejus Christianam subodoratus, atque a *Licinio* ad nuptias Constantiæ evocatus esset, neque compareret, fictis rationibus in speciem obtentis, ac propter-

DIALOGUS IX. PART. I.

67

propterea minaci responso amborum Principum territus foret, maxime, quod *Maxentio* atque *Maximino* favisset, vitam sibi veneno ademit, An. Chr. 312. ætate ad 70 annos proxime, aut forsitan ultra proœcta. Scriptores sacri exstiment, tedium illud, quod Christiana Religio tot e ruinis amplior tamen semper exsurgeret, non parum eundem ad mortem ultro sibi consiscendam impulisse.

Maximianus Herculeus, multarum non minus victoriarum gloria insignis, ægerrime quidem imperii abdicandi consilium iniit, abdicavit tamen eadem die Mediolani, qua Nicomedæ *Diocletianus*. Postea nihilominus imperandi denuo cupidus, dum filius *Maxentius* se Augustum dixisset, ad eum se contulit, imperii consortem rogaturns : verumtamen ab eo rejectus, confugit ad generum *Constantinum* : Sed novas ibi turbas adversus tutatorem hunc suum molitus, effecit tandem ut jussu ejusdem *Masiliæ* laqueo suffocaretur, An. ætat. 60.

Maximianus Armentarius (quem ne cum *Maximiano Herculeo* aliquando confundas, hic moneo) primum Caesar dictus a *Diocletiano*, hoc vero abdicante factus Augustus cum *Constantio Chloro*, in Christianos longe atrocissimus fuit, deliciis præterea atque libidine ad insaniam defluxit. In Persas primum infelix, deinde felicissimus fuit : contra *Maxentium* autem potuit nihil. *Severum*, atque *Maximinum*, sororis filium, Caesares fecit & primo citius defunctorum, *Licinium*. DEO autem tyrannidem ejus summam in Christianos, & luxuriam contaminatissimam ulciscente, inguinalibus ulceribus vermibusque miserrime contabuit, An. imp. post *Diocletianum* 7. Chr. 311.

Constantius Chlorus primum cum *Helena*, piissima conjuge procreavit VIII. *Constantinum*, quem postea Magnum dixerunt. Sed a *Maximiano Herculeo* Caesar dictus, Helenam dimittere, & Flaviam Maximianam Faustam ducere debuit, privignam Herculei. Postea cum *Maximiano Armentario* Augustus factus, vicit Allectum Tyrannum, & Allemannos ingenti clade affecit. Valetudine usus parum firma, fidelis Christi, ut fertur, discessit An. ætat. 56. imp. Aug. 2. Chr. 306. Solium Constantino filio reliquit, sed ab æmulis pluribus ardue vindicandum. Jam quales tibi sint Nomi, tu, optime Publi, recenze.

PUB. Sunt mihi plures numi ; primum quidem *Diocletiani* majori minorique ex ære, radiante quidam, laurea alii corona : circum caput porro lego : Vel, IMP.erator. C.aesar. CL.audius. VAL.erius DIOCLETIANUS. P.ius. F.elix. AUG.ustus Vel brevius : IMP. DIOCLETIANUS Tab. II. AUG. Unicus quem utraque sui facie ut pingeres præ omnibus selegisti, Nu. XV. apud me exstat itidem ærenus parvus. Adversa caput habet laureatum :

Legenda est : DIOCLETIANUS AUGUSTUS. In Aversa sequitur : CONSUL VII. Pater Patriae PROCOS. ul. In area figura stans cum veste talari, laureatae similis, sinistram habens involutam, dextra globum gestans : infra literæ SMRT. ad pone stella. Atque ad postremas has literas stellam quoque, & nomen Proconsulis maxime hæreo. TULL.

Spanh. T. II. p. 469. Eundem hunc numum Ill. Spanhem. ceu rarissimum, sed aureum, pingit, addito altero, qui vice Diocletiani sifit Maximianum Herculeum typo alias prorsus eodem. Æreum tuum esse genuinitati non officit : quid namque obstat, eidem modulo jam aurum, jam argentum, jam æs a monetariis suppositum fuisse ? Plurimi certe numi aurei apud alios vel argentei, apud alios ærei exstant. Figura Aversæ ipsum redhibere videtur Diocletianum, capite laureato, globum tenentem ceu Symbolum summi imperii, ut Parte II. uberior ex me disces. Literæ inferius scriptæ ad menem Doctiss. Joberti Urbem, ejusque officinam monetariam, ubi numerus perculsus, designare possunt, si sic quidem eas legeris : Signata. Moneta. Romæ. Tertia. Subaudi Officina. In numo Spanhemii pro litera M. literam H. in imagine positam errorem calcographi arbitror. Stella apposita Monetarii signum videtur.

X. Proconsulis porro elogium erat, quod singularem hunc numerum in omnibus tuis efficeret, cæterisque digniorem, quem pingerem. Rarissimum quippe elogium istud in numis Imperatorum, quod tametsi Augusto concessum jam fuerit, inque lapidibus plurium Imperatorum saepe inscriptum legatur, tacet tamen in numis. Certe Ill. Spanhemius, quem nihil prope in hac parte pulcherrimæ eruditionis fugisse videtur, unius tantum duntaxat numi de genere Conturniatorum, quorum fides sæpenero suspecta, mentionem facit, Trajanum ita laudantis : IMP. CAESAR TRAJANUS AUG. P. M. TR. P. PR. PROCONS. Mox ad geminos Diocletiani atque Maximiani numos delabitur, addito adhuc alio Constantini M. Vocem porro PROCOS. alii legunt Proconsul, aliis Proconsule placet : utroque autem modo veteres scripsere. Officium erat, ut, cum Consules Romæ existentes in tot exteris provinciis res omnes administrare minime possent, unaquæque Provincia Proconsule suo regeretur, qui ea, quæ per Consules Romanos decreta sunt, sedulo observari curaret. Si provincia bellum haberet, Proconsules ad eam cum imperio profecti sunt, vel exercitum ducentes, vel eum qui jam in provincia existeret habituri : pacis tempore sine imp.rio & habitu ibant pacato. Ortum fere huic muneri log. p. II. dedit ingens apud Patritios luxus, quibus, ne minores Consules essent atque Prætores, tantumque vitæ splendore, quantum dignitate illos anteirent, ingentibus opus erat expensis, sumtuumque profusione immoda, quem

quemadmodum etiam apud Senatores. Ad hoc porro cum plurium res domestica minime quidem sufficeret, ut ære alieno plurimum gravarentur, ad levandam denuo inopiam suam Provincias obtinuerunt, idque eleætione libera atque propria, vel forte, si quando æmularentur. Annuum erat hoc munus, merito tamen, aut favore, prorogari diutius poterat. Provinciæ vero in Consulares ac Prætorias tributæ sunt: his præfecti *Proprætores*, illis præpositi *Proconsules* audiebant.

Ex quo deinde *Augustus* summa omnia Reipublicæ munera cum summo imperio suo conjunxit, Consulari vero dignitate Urbanarum duntaxat rerum potestatem consecutus est, *Proconsularem* præterea in perpetuum admisit, ut in provinciis pariter posset omnia. Harum tamen alias Senatui indulxit, alias sibi servavit: quos porro suis Rectores præposuit, *Legatos* dixit, quos Senatus ad suas dimisit provincias, *Proconsules* sive *Proprætores* dicebantur. Cæteri post *Augustum* Imperatores tantum aberat, ut de summa potestate sua quidquam imminuerent, ut potius modis omnibus eam adaugerent. Ergo *Proconsulis* perpetua dignitas summo illi fastigio Imperatoriæ Majestatis jam veluti natura adhæsit, ea amplitudine, ut in omnibus omnino cum *Augusti* tum Senatus provinciis obtineret. Atque in hujus communionem subinde & Cæsares, per id imperii collegæ facti, venerunt. Aliis etiam hæc potestas in pluribus provinciis, neque tamen *Spanhem.* in omnibus, uti nec in perpetuum facta. Infimi autem ordinis erant, *unde supra,* quibus una solum provincia plerumque ad annum a Senatu indulta. Interim *Proconsules* æque sub libera republ. atque Imperatoribus sibi quidem ipsis pecuniarum avara corrogatione, præ omnibus consuluerunt, cum nimii essent, non infrequenter in jus postulati.

PUBL. Plurimum me denuo sed breviter erudiisti. Quem tamen XII.
rursum prinxisti *Maximiani Herculei* numum, iterum novus est. Cum Tab. II.
namque alii plures, quos teneo, supra a me recensitis *Diocletiani* numis fe- Nu. XVI.
re sint similes, hic unus majorum e numero in *Adversa* habet *Maximianum*
laureatum ornatum majestatis, qui dextra ramum gestat, sinistra quasi char-
tam convolutam. *Legenda*: DN. MAXIMIANO FELICISS. SEN. AUG.
TULL. Sic lege: D. om. N. off. MAXIMIANO FELICISS. imo. SEN. io-
ri. AUG. *susto* PUB. Hæc vero insolita. TULL. Exponam, si *Aversam* quo-
que recensueris. PUB Stantem a dextris videre mihi videor Imperatorem,
pallio involutum, capite laureato, & adstantem mulierem pari capitum or-
natu, quæ sinistra hastam puram tenet, dextræ digito indice infra jacentem
globum commonstrat: ille porro, veluti fœminæ serio colloqueretur,
sinistram pariter versus globum demittit, dextram ante se attollit. *Legen-
da*: PROVIDENTI DEORUM QUIES AUGG. *ustoru*. Infra lite-
ra A. Q. S. TULL. Lege: AQ. *silex*. S. *ignata*, nimirum moneta.

Imperatorem recte vidisti: foemina porro eam esse existima, quam *Legenda* exprimit, Providentiam nempe deorum, cuius hasta divinitatis est Sceptrum. Globus infra cubans summi imperii symbolum, ut ajebam numo priori: colloquentium gestus divinum illum indicant motum, in animis *Dioctetiani* atque *Maximiniani* excitatum, ut imperium ambo poneant, atque hoc pacto globi gestandi, i. e. imperii gubernandi, mole ac pondere exsoluti, a tot immensis laboribus, quibus, hactenus summa quidem æternaque cum laude perfuncti essent, ultro quiescerent. *PUB.* Capio jam pondus verborum: *Providentia deorum quies Augustorum.* Diis nempe debebant tribuebantque Romani, quod uterque Monarcha vel ultro, vel, quod supra e *Laetantio* monueras, a *Maximiano Armentario* coacti quidem, pacati tamen fine turbis bellisque civilibus, Angusto se folio abdicassent. *TULL.* Recte existimas: abinde vero facile quoque pervades, quid in *Adversa elogium Senioris* sibi velit. *PUB.* Nimirum, cum abdicantibus utrisque mox *Maximianus Armentarius*, atque *Constantius Chlorus Augusti* evaderent, illi Augusto nihilominus nomine honorati, a junioribus illis veluti Seniores discernerentur. *TULL.* Optime singula assequeris. Parem prope numum *Dioctetiani* pingit ill. *Spanhemius*, atque alium haud multum absimilem *Maximiniani* a Cl. *Tristano* ait vulgatum. Sed tuus in hoc discrepat a numo *Spanhenii*, an etiam ab altero *Tristani*, ignoro, quod in illo Imperator æque ac Dea aristas teneant, globus vero penitus absit.

XIII. *PUB.* Adhuc in Legenda *Adversæ* voces illæ D. om̄ino. *N. ostro*, item *FELICISS. imo* mihi peregrinæ sunt: hæc siquidem elogia nullus hactenus numerorum meorum exhibuit. *TULL.* Ambos hos Imperatores post abdicationem suam universis admirandam omnibus prope honorum titulis obrutos quadammodo esse, testibus lapidibus juxta ac Numis, ill. *Spanhemius* amplissime docet, ubi legitur: *Senioribus, Optimis, Beatis, Fortissimis, Felicibus semper Augustis*: immo & de *Maximiano* singillatim: *Magno, Invicto, ac super omnes retro Principes Fortissimo Ec. nti & in altero ejusdem numo a morte cuso: Divo Maximiano Seniori Parenti Opimo.* Domini vero appellatio *Augusto* quidem invisa fuit, sive que ab eo rejecta, veluti maledictum in eum sive opprobrium coniceretur, ut *Sueton. in Tiber. c.* *Philone*, *Tertulliano*, ac *Dione* testantur. De *Tibero rursum aliqui horum memoriarum produnt, dictum aliquando, cum Dominus 22. Dio appellaretur, ab eo fuisse, DOMINUM se servorum, Imperatorem militum, L. 56. Principem cœterorum esse.* Causa porro Domini nomen ita concupivit, ut *Philo Le-gat. ad Ca-jum. Sue-ton. in Do-piam* ita inchoare voluit: *DOMINUS DEUS noster sic fieri jubet Ec. mit. c. 13.*

Cæteri

Cæteri subinde Domini vocati, ita ut vox ea non honoris esset nomen, sed potestatis. In Numis tamen latinis non ante illam legas, si numum Getæ Antiochenum demseris apud Cl. Vaillant, qui habet: VICTORIA DD. omitorum NN. ostrorum, videlicet Caracalla ac Getæ, quam in Caro: deinde in Diocletiano ac Maximiano: donec brevi post ævo subsecente ita invaluerit, ut pro voce Imperator vulgo substitueretur.

Parum autem ambobus his, de quibus loquimur, Tyrannis, fuit. XIV. rit, Dominos dici, siquidem Diocletianus cognomen Jovii & Herculei postea Maximianus non modo acceperint, quod impensisissime Jovem atque Her- culem colerent, sed quod utroque hoc a numine stirpem quoque traxisse existimari voluerint, atque idcirco pro Jove & Hercule ipsi haberi. Un- Mamertin. de Mamertinus ita quidem eos alloquitur: Sancte JUPITER & HERCULUS in Geneth- LES bone! Alias dicit, Aurea secula auspiciis IOVIS & HERCULIS re- liac. c. 10. nasci. Omnia vero luculentissime ab eo dicitur, non opinione traditus, sed conspicuus & præsens JUPITER cominus invocari, non advena sed impe- rator HERCULES adorari. Quibus omnibus Ill. Spanheimius invictum testem addit præstantissimum de maximorum genere numum, ubi videoas, Spanhem. Monetam cum cornucopiae ac bilance sua medium stare Jovem inter ac T. II. p. Herculem ac supra legas: MONETA JOVI ET HERCULI AUGG. 494. ussis. PUB. Apage dæmones spirantes! aut, si omnis sic fœteat Anti- quitas, ipsum me removes. Residui interim numi Constantii Chlori, at- que Maximiani Armentarii difficile nihil aut insolens habent, nisi quod ii, qui eos Cæsares laudant, laureatis tamen capitibus sint, ac radiante co- rona. Circum Constantii vultum lego: FLavius. VALerius CON- STANTIUS NOBilissimus. CAESar. vel AUGustus Armentarii Nu- mos hæ circumstant: GALerius. VALerius MAXIMIANUS &c. TULL. Galerii prænomen, quo solo junior hic Augustus a seniori Maxi- mino Herculeo discernitur, diligentissime nota.

DIALOGUS X.

De

Numis CONSTANTINI Magni, eo- rumque, a quibus Imperium sibi vindicavit, atque CRISPUS filii.

PUBLIUS.

I Ta divisum in superioribus Principibus imperium quodammodo tandem I. rursus coaluit? TULL. Sic demum, ut propitio Numine ad solum Con- span-